

[Hanne Reintoft.]

daginstitutionerne, og det vil gå sådan, at det kun bliver de nogenlunde velstillede børn, der kommer på daginstitutioner. De almindelige mennesker, der ikke har råd til at anbringe deres børn på daginstitution, kan hænge nøglen om halsen på deres børn og overlade dem til fortov og baggård.

Staten vil også opkræve en forhøjelse på fra 5 til 10 kr. pr. patient om dagen på hospitalerne. Det giver højere sygekassekontingent. Tilskuddet til opførelse af landarbejderhuse på 25 mill. kr. skæres også væk. Der burde skrives meget stærkere ind over for den asociale politik, der drives, og der skal også nok blive det. I alt for mange år har vi på baggrund af de tekniske fremskridt og på grund af den forherligelse af velfærdssamfundet, man dyrker i den borgerlige presse, stillet forventninger om, at børneinstitutionerne, sygeforsorgen, alderdomsforsorgen, ungdommens uddannelsesfond, kollegiebyggeriet osv. skulle kunne afskaffe den sociale elendighed i vores land. Vi er efterhånden blevet bedre orienteret om de sociale muligheder, som et kapitalistisk samfund kan byde de dårligst stillede. Det er faktisk en helt anden situation. Regeringen skåner end ikke en syg mor for at skabe et kasseoverskud på 3-4 milliarder kr. For regeringen er torpedobåde, kampfly, hundredvis af skattefri millionærer og skattefri aktieselskaber mere afgørende end befolkningens udgifter til mad, til medicin, til børnehaver og andre livsfornödenheder.

Mens personskatterne steg fra 15,2 milliarder kr. i 1968 til 31 milliarder kr. i 1971 — husk valgpropagandaen om, hvor pengene lå bedst — steg selskabsskatterne kun fra 0,9 til 1,2 milliarder kr. Jeg ville foreslå — hvis man overhovedet har nogen skamfølelse tilbage — at selskabsbeskatningen i den alvorlige økonomiske situation, vi er i nu, forhøjes til 60 pct., så kommer den simpelt hen bare på højde med den tilsvarende skat i de øvrige nordiske lande. Det ville være en behagelig forandring, hvis ministeren vil nedlade sig til at udtale sig om sit syn på dette forslag.

Jeg kan påvise et par områder, hvor det er mere nødvendigt at skære ned end på de sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle områder. Oprettelsen af offentlige arbejdsformidlingskontorer har kostet staten ca. 90

mill. kr., uden at administrationen er blevet mere tilfredsstillende, tværtimod, det er endog kommet så vidt, at arbejdsgiverne er utilfredse, og det må da i hvert fald irritere regeringen. Fagforeningerne administrerede arbejdsformidlingen gratis og godt. Det var ikke i fagforeningernes interesse, at arbejdsanvisningsretten blev frataget dem, så staten kunne roligt have sparet den ekstraudgift.

Det er også uforståeligt, at der skal være over 30.000 heltidsansatte i forsvaret til en løn, der gennemsnitligt ligger over 50.000 kr. Der findes åbenbart alt for mange højere officerer i vores forsvar. Selvfølgelig forstår vi godt, at det er svært for en NATO-regering at hugge ind på officerer, der er bevæbnet med påbud fra NATOs ministerråd, men hvis regeringen havde blot en lille smule af den sociale indignation, jeg efterlyser, og som er påkrævet i den nuværende situation, ville valget mellem sociale nedskæringer og det at pådrage sig NATO-ministerrådets uvilje ikke være så svært.

Under debatten i forrige uge om de ekstraordinære afskrivningsregler demonstrerede regeringen åbenlyst sin uvilje mod at skære ned på profitterne. I et hvilket som helst hjem eller en hvilken som helst virksomhed er det første, der skæres ned på i en periode med faldende indkomst, dog investeringer i mere luksusprægede genstande og tjenesteydelser. Finanslovsforslaget skærer ikke ned hverken på investeringsmulighederne, på friaktierne eller på luksusimporten, tværtimod skærer man ned på livsfornödenhederne, der hovedsagelig er hjemmeproducerede. Man letter relativt kapitalisternes skattebyrde og bevarer de uproduktive investeringer med det resultat, at der importeres endnu flere luksusvarer og investeres endnu mere i bankfilialer, benzinstationer, tomme fabrikslokaler, reklamer o. lign. Vi så med DFDS-rutebådene, hvor skadeligt og bekosteligt det er for samfundets borgere, at en privat virksomhed får ret til at besejle to havne, som skatteyderne har bekostet, uden at samme virksomhed forpligter sig til varetage sejladsen. Det siges ofte til arbejderne, at de skal forøge produktiviteten. Men hvorfor følger der aldrig forpligtelser med de rettigheder, som de private virksomheder får i form af koncession og afskrivningsregler? Hvordan kan